

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Sfântul zilei

Sfântul Apostol Simon, unul din cei 12 Apostoli ai Mântuitorului Hristos, este numit Zilotul, adică „cel plin de râvnă în urmarea Domnului nostru Iisus Hristos”, pentru a fi deosebit de Sfântul Apostol Simon Petru și de Sfântul Simon, fratele și urmașul lui Iacob cel mic în păstoria Episcopiei Ierusalimului. Simon era originar din Cana Galileii și a predicat în Egipt și Mauritania. Sfântul Apostol Simon Zilotul a primit moarte martirică în orașul Snanir din Persia.

Biserica Sfintei Fotini Samarineanca de la Fântâna lui Iacob

Fântâna lui Iacob este singurul loc de pelerinaj creștin-ortodox de pe teritoriul Samariei. Fântâna are o adâncime de 35 de metri. Un călugăr grec care o supraveghează oferă pelerinilor însetați din apa ei proaspătă și rece.

Fântâna lui Iacob, amintită în Vechiul Testament (Facere 33, 19) și în Noul Testament (Ioan 4) este unul din cele mai vechi Locuri de Închinare ale Patriarhiei Ierusalimului, fiind așezată undeva la mijloc între Munții Gheval și Garizim, în regiunea Samaria în satul arab Balata, de lângă fosta cetate Sichem.

Fântâna a fost săpată de Iacob pe pământul cumpărat de la fiii Hemor (Emmor) Heveul (Facere 33, 18). Nomazii obișnuiau să aibă sursa lor proprie de apă spre a nu fi depen-

denți de locuitorii așezărilor lângă care își stabileau corturile. Aceasta este fântâna la care a întâlnit-o Hristos pe Femeia Samarineancă în drumul din Ierusalim spre Galileea (Ioan 4, 4-42); de aici, al doilea nume dat de arabi fântânii: Bir es-Samarieh.

Datorită faptului că la fântâna lui Iacob, Iisus vorbește despre apă vie, comunitatea creștină din această regiune a folosit apa acestei fântâni pentru săvârșirea Botezului. Conform unor mărturii din veacul al IV-lea, la fântâna lui Iacob exista o bisericuță construită. De atunci, ea a fost recunoscută ca loc de pelerinaj creștin. Bisericuța a fost arsă în timpul revoltei samarinenilor din anul 485 și a fost refăcută în secolul șase de către Împăratul Iustinian. Dar, a fost din nou distrusă în urma

invaziei persane și a celei arabe, care i-a succedat. La sfârșitul secolului XIX, Patriarhia Ierusalimului a cumpărat terenul, iar pe 30 august 1908 Mitropolitul Sofronios de Gaza a binecuvântat începerea lucrărilor - o biserică încăpătoare la Fântâna lui Iacob.

Din lipsă de fonduri, lucrările s-au oprit în timpul primului război mondial și biserica a rămas pe jumătate ridicată. Încheierea lucrărilor la biserica neterminată a fost rânduită de pronia divină părintelui arhimandrit Iustinos Aghiotaftul. Acesta, în 1998 a reînceput lucrările, ridicând o biserică măreață, vrednică de istoria și slava Fântânii lui Iacob.

Noul așezământ a fost închinat Sfintei Fotini Samarineanca. În partea de nord a bisericii a fost ridicat un paraclis în cinstea Sfântului Iustin Martirul și Filozoful, samarinean din Neapole, iar în partea sudică un paraclis în cinstea Sfântului Nou-Mucenic Filumen, care a pățit mucenicia la Fântână, pe 29 noiembrie 1979. Aici se păstrează și moaștele sfântului.

(Silviu Cluci | doxologia.ro)

Infidelitatea conjugală, cancerul iubirii

Dacă în familie se trece destul de ușor peste anumite scăderi, neînțelegeri, tensiuni, se pare că infidelitatea constituie una din cele mai traumatizante trăiri din viața cuplului, încât poate fi socotită un fenomen nefericit, care de multe ori duce la divorț.

Sn duminica a cincea din perioada pascală, numită a Samarinencii, Sfânta Biserică, prin pericopa evanghelică citită la dumnezeiasca liturghie, ne amintește de întâlnirea Mântuitorului Hristos cu femeia samarineană la fântâna lui Iacob. Neținând seama de apartenența ei la un neam detestat de evrei, de faptul că se complăcuse într-o viață de promiscuitate – se căsătorise de cinci ori, trăind acum nelegitim cu un al șaselea bărbat – Hristos, Preaînțelegătorul și Desăvârșitul Duhovnic, a tămăduit-o de adâncă dezordine sentimentală, ce i-a marcat viața în mod nefericit.

De aceea textul dumnezeiesc al evangheliei ne oferă un îndreptățit prilej de a medita asupra importanței fidelității în familie și asupra gravității păcatului nestatorniciei în iubirea conjugală, îndeosebi în contemporaneitate, când pe cei căsătoriți îi „asediază” încontinuu nenumărate primejdii, unele parcă într-adins create în vederea distrugerii familiei creștine. Percepte, instituții și așezăminte foarte bine statornicite în matca lor de sute de ani sunt date peste cap. Se pun sub semnul întrebării valori socotite veșnice până nu demult. În iureșul acesta amețitor, printre realitățile cărora nu li se acordă valoarea și atenția meritate, se găsește și familia. Auzim arareori vorbindu-se de familie, în schimb se pomenește mereu de „cuplu”: alcătuit din persoane de sexe diferite sau din persoane de același sex, socotite legitime, în virtutea „drepturilor omului”. Familia, ca instituție sfântă, întemeiată de Dumnezeu în Rai, se vede supusă astăzi la inimaginabile presiuni și umilințe. Odată cu sporirea inde-

pendenței și a libertății familiale pe plan intim, așa cum se manifestă acestea în multe căsnicii astăzi, familia în sine devine extraordinar de vulnerabilă. Consecința reprobabilă o reprezintă, într-o asemenea situație, desigur, degenerarea relațiilor conjugale.

Statisticile creionează un tablou îngrijorător: în România, anul trecut (2013 n.n.), peste 35 de mii de cupluri au divorțat, numărul lor crescând cu 13% față de 2012, când au avut loc 31.324 divorțuri din 107.800 căsătorii. Printre motivele separării cel mai frecvent invocate se numără: infidelitatea, alcoolismul și violența. Alte cifre, la fel de alarmante, furnizate de Institutul Național de Statistică, spun că, în 2014, o înmormântare se produce la fiecare două minute, o nuntă la fiecare 4 minute și un divorț la fiecare 15 minute. „Simple aproximări”, vor riposta unii. Dar, luând în considerare efectul acestor realități asupra societății românești, rezultatele se arată dramatice. Potrivit specialiștilor, dacă ritmul actual se va menține, în doar 15 ani, populația României va ajunge la nivelul din 1946, adică la 16 milioane. Concluzia sau întrebarea firească este: oare ne stingem ca neam!?

Revenind la una din cauzele distrugerii celor mai multe căsnicii, infidelitatea, să amintim că învățătura Sfintei noastre Biserici arată că încălcarea fidelității conjugale de către unul dintre soți, păcat numit și adulter, este o faptă foarte gravă având consecințe devastatoare pentru familia creștină. Încă din antichitate, **societatea omenească** a condamnat această scădere cu multă vehemență. Bunăoară, împăratul August, într-una din legile emise, de-

clara adulterul drept o crimă socială, iar pe făptași îi osânda la exil. Mai târziu, pentru adulter oamenii primeau pedeapsa cu moartea. Sancționarea păcatului respectiv a deținut un loc important și în legislația împăraților creștini. De exemplu, Sfântul Constantin cel Mare a înăspriț pedeapsa infidelității conjugale: soțul dovedit ca adulter era exilat sau chiar condamnat la moarte, iar complicele său urma să fie omorât prin decapitare ori ardere. Adeseori m-am întrebat cum ar fi posibilă aplicarea acestor legi în zilele noastre, când infidelitatea conjugală a devenit o chestiune de bon ton pentru mulți din cei căsătoriți. Viața de familie a ajuns astăzi sub constrângerea omniprezentă a teluricului, a plăcerilor ieftine, a dezordinii. De aceea dragostea, fidelitatea, responsabilitatea, respectul, întruajutorarea, jertfelnicia se află mereu sub asediul aproximării și devalorizării necruțătoare. Dacă în familie se trece destul de ușor peste anumite scăderi, neînțelegeri, tensiuni, se pare că infidelitatea constituie una din cele mai traumatizante trăiri din viața cuplului, încât poate fi socotită un fenomen nefericit, producând frecvent scindarea iremediabilă a relației.

Sfânta Scriptură se proclamă ferm în privința adulterului, de la porunca a șaptea din Decalog până la învățătura Domnului nostru Iisus Hristos. Atât în Predica de pe munte (Matei 5, 31-32), cât și în convorbirea avută cu fariseii despre legătura dintre soți (Matei 19), Mântuitorul Hristos arată că oricine va lăsa pe femeia sa, afară de cuvânt de desfrânare, acela îi dă prilej la desfrânare (Matei 5, 31). Pe lângă faptul că infidelitatea conjugală creează nenumărate dezbinări sociale, ea provoacă și o ruptură sufletească între soț și soție, care, în lipsa remedierii rapide și profunde, duce la distrugerea căsnicii. Vasăzică scindarea căsătoriei din motive de adulter nu reprezintă o poruncă pentru cel nevinovat. Clementa Domnului față de femeia prinsă în flagrant o arată limpede. De aceea Sfinții Părinți recomandă să se caute îndreptarea celui căzut prin hotărârea lui de a nu-și repeta greșeala.

Canioanele Bisericii confirmă gravitatea infidelității conjugale prin asprimea penitenței la care îi cheamă pe cei căzuți astfel. Există unele clauze, bunăoară, ce prevăd chiar excomunicări pentru cazuri de adulter, atât ca pedeapsă, dar și ca mijloc de conștientizare a penitențului asupra gravității faptei sale.

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „adulterul este un mare păcat, o gravă încălcare a voii și Legii lui Dumnezeu, el este întotdeauna preadesfrânare, abatere de Lege, lăcomie și hoție; este furt, neascultare față de Dumnezeu și împreună lucrare cu diavolul”. Adulterul necinstește trupul, făptura lui Dumnezeu, mădular al lui Hristos și templu al Duhului Sfânt, slujește și deformează natura umană, desfigurând până și natura virtuților – dragostea – și-l coboară pe om într-o viață de promiscuitate. Adulterul constituie un păcat care se introduce acolo unde a domnit harul, distrugând esența tainică a căsătoriei. Dar tot Sfântul Părinte recomandă reculegerea imediată, curățarea sufletului în baia lacrimilor de remușcare și frângerea inimii prin Taina Spovedaniei, rugăciune stăruitoare și, îndeosebi, urărea păcatului săvârșit și punerea hotărârii nestrămutate de a nu se mai întoarce la el.

(Arhim. Mihail Daniliuc | doxologia.ro)